

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/69/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010474
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1612010474.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudkýň JUDr. Alžbety Horváthovej a JUDr. Evy Vajdičkovej v trestnej veci obžalovaného B. O. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona účinného do 30.10.2011 o odvolaní obžalovaného a okresnej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/236/2012 z 25. februára 2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. augusta 2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania Okresnej prokuratúry Malacky a obžalovaného B. O., U.. XX.XX.XXXX sa z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/236/2012 z 25.02.2013 bol obžalovaný B. O. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 30.10.2011 na tom skutkovom základe, že dňa 12.03.2006 v čase o 03,20 hod po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov viedol osobné motorové vozidlo zn. D. XXX I., Y.: G. XXX R., po štátnej ceste č. II/ v smere E. - A., pri spoločnosti T., K..E.. H. A. neprispôobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam a iným okolnostiam, ktoré mohol predvídať, vošiel vozidlom vpravo mimo cestu, kde narazil do zvodidiel, v dôsledku čoho sa vozidlo odrazilo do protismeru, následne narazilo vľavo do zvodidiel a ostalo stáť, pričom spolujazdec v tomto vozidle K. R., U.. XX.XX.XXXX, R. H. M. XXX, utrpel kompletnú nestabilnú zlomeninu tela I. bedrového stavca so stlačením jeho prednej časti, otras mozgu I. stupňa a poúrazový šok II. stupňa, ktoré zranenia vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní 171 pracovných dní, pričom následným lekársym vyšetrením na zistenie alkoholu v krvi bolo zistené, že v čase nehody mal obžalovaný 2,21 promile alkoholu v krvi.

Za to mu bol uložený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods.1, § 38 ods.2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému K. R., U.. XX.XX.XXXX, F. R. H. M. XXX, škodu vo výške 1.490,82 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote určenej v ustanovení

§ 309 Tr. por. odvolanie okresný prokurátor v neprospech obžalovaného vo výroku o treste a odvolanie podal aj obžalovaný B. O. prostredníctvom obhajcu do výroku rozsudku, ktorým bol uznaný za vinného a bol mu uložený trest.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s rozhodnutím okresného súdu v otázke druhu uloženého trestu sa nestotožňuje. Zastáva názor, že obžalovaný závažným spôsobom porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o cestnej premávke. Jazdil pod značným vplyvom alkoholu, keďže asi 1 hodinu po dopravnej nehode mal v krvi ešte 2.21promile alkoholu a navyiac, vozidlo viedol v takomto stave rýchlosťou až okolo 160 km/h na ceste s povolenou rýchlosťou 90 km/h. Takéto správanie sa obžalovaného ani nemohlo skončiť inak, ako dopravnou nehodou. Skutočnosť, že zranenia poškodeného nezanechali trvalé následky, nemôže byť podľa prokurátora ospravedlnením obžalovaného, ani poľahčujúcou okolnosťou, skôr jeho šťastím, že dopravná nehoda neskončila tragicky nielen pre poškodeného, ale aj jeho samotného. Uložený trest preto považuje za neprimerane mierny. Má za to, že v prípadoch dopravných nehôd s ťažkým následkom za súčasného závažného porušenia viacerých dopravných predpisov, ktorými alkohol a rýchla jazda nepochybne sú, je potrebný dôraznejší postih spočívajúci v uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov a nič na tom nemení ani skutočnosť, že trest sa ukladá po neprimerane dlhej dobe, keďže túto dobu nemožno pričítať výlučne len orgánom činným v trestnom konaní, ale aj obžalovanému, ktorý v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, sa túto snažil účelovo preniesť na jemu neznámu osobu, čo pre orgány činné v trestnom konaní nebolo jednoduché hodnoverne vyvrátiť v podstatne kratšom časovom horizonte.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 236/2012 zo dňa 25.02.2013 a rozhodol sám o uložení trestu, pričom obžalovanému navrhol uložiť úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov a na výkon trestu navrhol obžalovaného zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Obhajca v mene obžalovaného v odvolaní uviedol, že toto smeruje proti výroku o vine a treste.

Napadnutému rozsudku vytyka predovšetkým to, že zo strany súdu nebolo dôsledne posudzované, či obžalovaný B. O. sedel na prednom sedadle vľavo alebo vpravo a keďže neexistujú svedkovia, ktorí by potvrdili kto nastupoval do auta, obhajoba sa zamerala na zistenia znalcov. Obhajca dal do pozornosti vyjadrenie znalca z odboru dopravy, ktorý uviedol, že ak by vpredu sedeli dve osoby, museli by z vozidla vypadnúť spolu, pričom táto skutočnosť nebola vylúčená a preto ju treba pripustiť, nakoľko sa ju žiadnym dôkazom nepodarilo vyvrátiť. Zároveň upozornil na vyjadrenie znalca, že nemôže zodpovedne určiť, či obžalovaný sedel na pravom alebo ľavom prednom sedadle, ale môže potvrdiť, že nebol pripútaný bezpečnostným pásom a teda je presvedčený, že nie je možné prijať neoverený hypotetický záver, že ďalšia osoba, ktorá sa mohla nachádzať vo vozidle utrpela také zranenia, ktoré by jej znemožnili opustiť miesto nehody. Poukázal na fakt, že osoby, ktoré sa dostavili na miesto nehody pátrali po ďalšej osobe, ktorá skutočnosť podľa obhajoby nevyplyva z tvrdení obžalovaného, ale samotného príslušníka PZ, ktorý ju uviedol do úradného záznamu. K výpovedi poškodeného K. R., že videl obžalovaného vozidlo šoférovať a nikto ďalší v aute nebol a následne zase zaspal, považuje obhajoba za technicky neprijateľné, pretože za takú krátku dobu (od prvého nárazu do druhého nárazu) nemohol sa poškodený prebrať, z polohy ako ležal na zadnom sedadle prezrieť interiér vozidla a vzápätí zase zaspáť, pričom jeho výpoveď je v rozpore s tvrdeniami v prípravnom konaní. Obhajoba konštatuje, že ak naozaj ležal na zadnom sedadle, nemohol vidieť kto vozidlo vedie a či sa tam nenachádza aj iná osoba. Obhajca uzavrel, že poškodený nevie potvrdiť či vozidlo viedol obžalovaný, pretože v aute spal a vôbec neregistroval, že ho autom niekto vezie a ani po nehode nikoho nevidel.

Ďalšou otázkou podľa obhajoby je preverenie, či vôbec obžalovaný v takom stupni opitosti bol schopný viesť vozidlo takú vzdialenosť akú auto prešlo.

Podľa obhajcu

- nie je vylúčené a ani potvrdené, že by sa na mieste nachádzala tretia osoba,
- nie je potvrdené, že vozidlo v čase a mieste kolízie viedol obžalovaný o čom svedčia: úradný záznam policajta, možnosť opustenia miesta kolízie touto osobou (nie sú známe jej zranenia a zdravotný stav

po kolízii) do príchodu policajtov a ostatných svedkov namiesto kolízie, pripustená možnosť znalcami z dopravy a zdravotníctva resp. aj nemožnosť určiť miesto, kde sedel obžalovaný v čase kolízie, výpovede svedkov, ktorí túto skutočnosť nemôžu vylúčiť, rozporná výpoveď poškodeného z prípravného konania a na HP, kde sa v zásade nevyjadril, ktorú výpoveď si pamätá lepšie,
- na mieste (pri obhliadke miesta nehody) neboli vykonané všetky dostupné kriminalistické a vyšetrovacie úkony v zmysle Trestného poriadku (potvrdzujú to aj znalci), ktoré by viedli k jednoznačnému záveru, či vozidlo v čase a mieste kolízie viedol obžalovaný: neboli zaistené daktyloskopické stopy z volantu, neboli zaistené biologické stopy z interiéru vozidla, neboli zaistené pachové stopy z miesta vodiča, v dostatočnom rozsahu neboli zadokumentované všetky stopy na vozovke dokumentujúce pohyb vozidla a osádky vozidla počas kolízie a bezprostredne po nej.

Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil v plnom rozsahu a na základe dubio in pro reo obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alebo aby alternatívne vec vrátil súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania v iniciovanom smere.

Obhajca sa vyjadril aj k odvolaniu prokurátora, ku ktorému uviedol v podstate tie isté skutočnosti ako v dôvodoch odvolania a doplnil, že i keď informácia o tretej osobe bola známa od začiatku, v tomto smere nebolo vykonané dokazovanie v prospech obžalovaného, pričom sa jednalo o jednoduchú vec. K tvrdeniu prokurátorky, že ospravedlnením obžalovaného ani poľahčujúcou okolnosťou (ale skôr šťastím) nemôže byť to, že sa dopravná nehoda neskončila tragicky pre poškodeného alebo dokonca pre neho je podľa obhajoby len hypotetický názor, ale nie hodnotenie konania a následku ako aj príčinného vzťahu medzi nimi a ďalších skutočností zistených v trestnom konaní.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupca krajskej prokuratúry navrhol vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora a odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania ako aj vyjadrenia. Dal do pozornosti záznam príslušníka PZ ohľadne tretej osoby, ktorý spísal bezprostredne po nehode a tú informáciu odniekať musel mať. S poukazom na dôvody odvolania navrhol odvolanie OP zamietnuť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť eventuálne vrátiť vec do prípravného konania na doplnenie dokazovania tak ako v odvolaní naznačil.

Obžalovaný právom posledného slova dodal, že sa pridrižiava prednesu obhajcu.

Na základe podaných odvolaní, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Tr. por. a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Krajský súd si v zásade osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným.

S poukazom na dôkazy vykonané v konaní pred súdom krajský súd k odvolacím námietkam obhajoby uvádza nasledovné:

-k namietanej skutočnosti, že nebolo vylúčené ani potvrdené, že by sa vo vozidle a na mieste dopravnej nehody nachádzala tretia osoba, dáva do pozornosti, že zo znaleckého posudku ako aj výpovede znalca z odboru dopravy Ing. D. L. je zrejme jeho vyjadrenie, že sa nedá vylúčiť, že súčasne s vodičom cez ľavé dvere vypadla ďalšia osoba a tiež, že sa nedá určiť kto bol vodičom, avšak sa jedná o vyjadrenie znalca na otázku položenú obhajcom, ktorému vyjadreniu predchádzala výpoveď znalca k priebehu dopravnej nehody a teda k pohybu poškodeného vozidla, kedy vypovedal: „K pohybu poškodeného vozidla uvádzam, že najprv narazilo pravou stranou do zvodidiel vpravo pravou prednou časťou, potom rotovalo smerom doľava, kde narazilo myslím že ľavou zadnou časťou doľava, vrátilo sa na cestu a zhruba po 40 - 50 metrov sa opäť vrátilo k ľavým zvodidlám, kde sa šúchalo asi 26 - 28 metrov a zastavilo v takejto polohe. Jednalo sa o trojdverové vozidlo, ktoré som aj ohliadol. Pri prvom náraze vpravo, došlo k takému poškodeniu pravých dverí, že sa nedali otvoriť, preto vylučujem, že sa ktokoľvek mohol dostať z vozidla týmito dverami. Vodič vypadol ľavými dverami. Je ťažko predstaviteľné, že by cez vodiča tým istým miestom vypadla von ešte ďalšia osoba, tak aby tam vodič ostal. Podľa môjho názoru s prihliadnutím na rozmiestnenie krvných stôp a dráhu vozidla ako som ju ustálil v ZP, vodič vypadol v okamihu medzi druhým a tretím nárazom, najpravdepodobnejšie cez otvorené dvere. Rýchlosť vozidla som ustálil s 5 - 10 % toleranciou na 145 - 160 km/h. Technickou príčinou vzniku nehody bola vysoká rýchlosť vyššia ako dovolená rýchlosť - 90 km/h a nevenovanie sa vedeniu vozidla“ a práve toto vyjadrenie v kontexte s výpoveďou znalca G.. N. H. , ktorý na hlavnom pojednávaní k zraneniam poškodeného K. R. ako aj obžalovaného B. O. uviedol: „Plne sa pridrižiam záverov písomne vypracovaného ZP na zdravotný stav K. R.. Pri DN dňa 12. 03. 2006 tento utrpel kompletnú nestabilnú zlomeninu tela 1.bedrového stavca so stlačením jeho prednej časti o viac ako jednu tretinu s posunom kostných úlomkov do chrbticeového kanála, otras mozgu 1. stupňa a poúrazový šok 2. stupňa. Z týchto zranení je závažným zranením zlomenina chrbtice, ktorá bola lokalizovaná v časti, kde je ešte miecha a preto mohlo dôjsť k ochrnutiu. K tomuto ale nedošlo. Doba liečenia a zároveň aj PN bola od 12. 03. 2006 do 01. 09. 2006, t.j. 171 kalendárnych dní..... Tiež sa pridrižiam záverov ZP vo vzťahu k B. O.. Posudok som vypracoval až v roku 2012, na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie, ktorá z môjho hľadiska nebola vyčerpávajúco kompletná. Vychádzal som z dobrej viery v to, že všetky zranenia a prejavy, ktoré u obžalovaného boli, lekári riadne zdokumentovali. Zaznamenané boli otras mozgu 1. stupňa, otvorená zlomenina strednej časti lakťovej kosti s posunov úlomkov, tržná rana za ľavou a pravou ušnicou. K mechanizmu vzniku týchto zranení najmä zlomeniny lakťovej kosti uvádzam, že pri náraze vozidla boli 3 možnosti vzniku tohto zranenia a to: po prvé nárazom ľavej ruky o interiér vozidla, kontaktom ruky s dverami pri opúšťaní vozidla cestujúcim alebo nárazom na podložku. Z podkladov, ktoré som mal k dispozícii, nie som schopný určiť, na ktorom sedadle sedel B. O. pred nárazom. Žiaden z dvoch účastníkov DN, na ktorých som vypracoval ZP, nemal typické zranenia, ktoré vznikajú pri kontakte s interiérom vozidla u vodiča alebo spolujazdca, môžeme len nepriamo dedukovať, že K. R., ktorý mal zlomeninu chrbtice v bedrovej oblasti mohol teoreticky sedieť nepripútaný na sedadle spolujazdca, keď pri náraze by sa nahol prudko dopredu. Zranenia, ktoré utrpel B. O., by skôr teoreticky svedčili pre miesto vodiča, kedy zlomeninu lakťovej kosti mohol utpieť spôsobom ako je vyššie uvedené“ a teda i keď len v rovine teoretickej pripustil, že zranenia obžalovaného by skôr svedčili pre miesto vodiča (zlomeninu lakťovej kosti mohol utpieť tak ako vyššie uviedol znalec) a predovšetkým výpoveďou poškodeného K. R., ktorý na hlavnom pojednávaní po zložení prísahy jednoznačne tvrdil, že obžalovaný B. O. predmetné motorové vozidlo pred nehodou viedol, na podklade čoho možno uzatvoriť, že dopravná nehoda prebehla tak ako je popísané v skutku obžaloby a motorové vozidlo viedol obžalovaný B. O..

Žiada sa dodať, že obžalovaný sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 až § 267 Tr. por. V prvom rade svedok vypovedá pod prísahou, že bude hovoriť pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prísahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prísahy. Pri posudzovaní skutkového deja sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd opätovne dodáva, že výsluch poškodeného ako svedka, ktorým usvedčuje obžalovaného B. O. z vedenia motorového vozidla pred resp. v priebehu dopravnej nehody bol vykonaný procesným spôsobom, po zložení prísahy a svojim tvrdením svedok vyvrátil obhajobné prednesy obžalovaného.

V kontexte s vyššie uvedeným nemožno ani opomenúť výpovede svedkov G. L., D. Š., B. I., G. D., G. R.Ľ., E. T., G. A., z ktorých: svedkovia G. L. K. D. Š. zhodne uviedli, že informáciu o možnej prítomnosti tretej osoby vo vozidle mali sprostredkované,

svedkovia B. I. K. G. D. - záchranári zo sanitky, ktorá prišla na miesto dopravnej nehody ako druhá k dohľadaniu ďalšej osoby (tretej) zhodne uviedli aj v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní, že na mieste nehody sa nachádzali dve zranené osoby, jednu už ošetrovala posádka sanitky, ktorá prišla prvá a druhého zraneného, ktorý sa nachádzal v aute (vážnejšie zraneného) ošetrovali oni, pričom sa vykonávalo dohľadávanie ďalšej osoby, ktoré sa podľa svedkov vykonáva povinne pri každej dopravnej nehode a to na základe rozhodnutia veliteľa zásahu, pričom výsledok dohľadávania bol negatívny, teda možno zo strany odvolacieho súdu uzatvoriť, že informácia o možnej ďalšej osobe vyplynula len zo skutočnosti, že po dopravnej nehode jedna osoba bola nájdená mimo motorového vozidla a ďalšia vo vozidle a preto dohľadávanie ďalšej možnej osoby prebehlo len ako preventívne opatrenie, pričom svedok G. D. jednoznačne na pojednávaní uviedol, že nemal žiadnu konkrétnu informáciu o tretej osobe, svedkovia G. R. K. E. T. - posádka sanitky, ktorá prišla na miesto dopravnej nehody ako prvá a to len náhodou, uviedli, že na mieste nehody boli dve zranené osoby, z toho jedna mimo auta v bezvedomí a ďalší bol vo vozidle, pričom boli pravé dvere zaseknuté, nevedeli ho z auta dostať a preto zavolali hasičov (jednalo o trojdverové auto) z čoho je tiež možné vyvodiť tak ako to už naznačil znalec z dopravy, že vzhľadom na pohyb kolízneho vozidla, rozmiestnenie krvavých stôp, zranenie obžalovaného, tento vypadol cez ľavé dvere medzi druhým a tretím nárazom auta do zvodidiel. Krajský súd s poukazom na vyššie rozobraté sa pripája k vyhodnoteniu dôkazov a záverov súdom prvého stupňa, ktoré sú podrobne rozobraté a zdôvodnené na str. 4-5 napadnutého rozsudku a dodáva, že presvedčenie obhajoby o prítomnosti tretej osoby pri dopravnej nehode nie je namieste s poukazom aj na vyššie uvedenú argumentáciu.

-k obhajobou uvádzanej skutočnosti, že o tretej osobe existuje zmienka príslušníkom PZ v zázname zo služby (čl.114) od 18,00 dňa 11.03.2006 do 06,00 dňa 12.03.2006, krajský súd dáva do pozornosti, že v protokole o nehode v cestnej premávke spísanom dňa 12.03.2006 a obhliadke miesta dopravnej nehody od 04,10 do 05,50 je v protokole vodičom vozidla označený obžalovaný B. O. a spolujazdcom K. R..

Krajský súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení a ustálenej právnej kvalifikácii, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a bolo nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný B. O. z nedbanlivosti ako vodič dopravného prostriedku - osobného motorového vozidla Q.. D. XXX I., v stave vylučujúcom spôsobilosť vykonávať takúto činnosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky spôsobil poškodenému K. R. ťažkú ujmu na zdraví, pretože hrubo porušil dopravné predpisy, nakoľko v danom úseku, kde bola v danom čase povolená maximálna rýchlosť 90km/h, sa pohyboval rýchlosťou 145-160 km/h (pri 5-10% tolerancii). Krajský súd zastáva názor, že obžalovaný mal povinnosť jazdiť resp. dodržiavať maximálne povolenú rýchlosť pre daný úsek, ktorá v čase nehody bola stanovená na 90 km/h, v ktorej časti príslušný predpis o pravidlách v cestnej premávke porušil. Zároveň je potrebné dodať, že rozhodne nemal viesť vozidlo pod vplyvom návykovej látky v množstve a následne v stave, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu vylučovalo jeho spôsobilosť bezpečne vykonávať takúto činnosť, nakoľko bolo zistené, že v čase nehody mal 2,21 promile alkoholu v krvi. Stav vylučujúci spôsobilosť je taký stav, ktorý znemožňuje bezpečne vykonávať činnosť, pri ktorej by mohol byť ohrozený život, zdravie ľudí alebo majetok. Z medicínskeho hľadiska, ktoré je akceptované trestnoprávnou praxou, schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo je nepriaznivo ovplyvnená do stavu vylučujúcom spôsobilosť vykonávať činnosť, ak hladina alkoholu v krvi dosiahne 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu, čo je hladina alkoholu v krvi 1,00 g/kg, a to je jedno promile. Toto však závisí od konkrétnych okolností, pretože v každom jednotlivom prípade schopnosť osoby vykonávať danú činnosť môže byť znížená aj pri menšom množstve alkoholu v krvi alebo naopak, až pri väčšom množstve alkoholu v krvi.

K druhu a výške trestu a teda aj k námietkam okresnej prokuratúry prezentovaným v odvolaní je potrebné uviesť nasledovné: dopravná nehoda sa stala 12.3.2006 tj. pred takmer siedmimi rokmi, obžaloba bola podaná dňa 14.12.2012 a aj v dôsledku prietahu spôsobeného vyšetrovateľom (tomuto bola dňa 4.1.2010 trestná vec odňatá-čl.96) došlo k ukončeniu trestnej veci na odvolacom súde až 20.8.2013, ktorú skutočnosť zohľadnil odvolací súd pri posudzovaní odvolacích námietok okresného prokurátora.

Správne okresný súd ustálil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. - tj. obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, ale tiež správne vyhodnotil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. tj. spáchal viac trestných činov. Teda konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o treste vo vzťahu k obžalovanému B. O., keď s prihliadnutím na zistenú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a zistenú priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a

ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere jeden rok tj. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vymedzenej v § 157 ods. 2 Tr. zákona (v rozpätí od 1 rok do 5 rokov). Uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný ale aj za spravodlivý, ktorý zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o uložení trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

Keďže obžalovaný trestný čin spáchal v súvislosti s riadením motorového vozidla, správne mu súd prvého stupňa uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní tri roky.

Okresný súd správne rozhodol aj v otázke nároku na náhradu škody, kedy postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému K. R. uplatnenú škodu vo výške 1.490,82€.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správne a v súlade so zákonom a preto odvolania obžalovaného B. O. a Okresnej prokuratúry Malacky ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok